



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Völflové a soudců Mgr. Miloše Póla a JUDr. Pavla Toufara ve věci

žalobce: [redacted], narozený dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Smejkalem
sídlem Na Sadech 2033/21, 370 01 České Budějovice

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2
za kterou jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení částky 235 537,70 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 23.5.2019, č.j. 14 C 47/2018-143

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výročí v odstavci I., o povinnosti žalované zaplatit žalobci částku 4 065,20 Kč s příslušenstvím a dále příslušenství z částky 113 392 Kč, v odstavci III., o povinnosti žalované zaplatit žalobci částku 130 964,30 Kč s příslušenstvím, a odstavci IV. o povinnosti žalované zaplatit žalobci částku 96 000 Kč s příslušenstvím, **potvrzuje**, ve výroku v odstavci V. **se mění** takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Zimmelová.

Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na nákladech řízení před soudem prvního stupně částku 55 724 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Petra Smejkala, advokáta v Českých Budějovicích.

- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na nákladech odvolacího řízení částku 21 392,80 Kč do patnácti dnů od právní moci rozhodnutí k rukám Mgr. Petra Smejkala, advokáta v Českých Budějovicích.

Odůvodnění :

1. Žalobce se žalobou došlou soudu 23.10.2018 domáhal vůči žalované náhrady újmy způsobené při výkonu veřejné moci podle zákona 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), dále jen „zákon“, která mu vznikla v důsledku jeho trestního stíhání, které skončilo zčásti zproštěním obžaloby a zčásti zastavením trestního stíhání. Žalovaná částka sestávala z nákladů obhajoby vynaložených v trestním řízení v celkové výši 131 518,30 Kč, nákladů vynaložených na vypracování znaleckého posudku ve výši 108 900 Kč a z hotových výdajů spojených s jeho nutnou dopravou k úkonům trestního řízení v celkové výši 13 065,40 Kč. Žalobce dále uplatnil nárok na zaplacení částky 200 000 Kč jako přiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.
2. Vzhledem k tomu, že žalovaná v průběhu řízení částečně nárok žalobce uspokojila, došlo usnesením ze dne 5.3.2019, č.j. 14 C 47/2018-105 k částečnému zastavení řízení v rozsahu 113 392 Kč uplatněných hotových výdajů (4 492 Kč vyplacených na cestovních náhradách a 108 900 Kč nákladů znaleckého posudku) a dále v rozsahu 104 000 Kč vyplaceného zadostiučinění za nemajetkovou újmu. V průběhu řízení dále žalobce vzal zpět žalobu v rozsahu částky 554 Kč z uplatněných nákladů obhajoby. Předmětem řízení tak zůstala částka 130 964,30 Kč nákladů obhajoby, částka 8 573,40 Kč hotových výdajů – cestovního a částka 96 000 Kč zadostiučinění za nemajetkovou újmu (vše s příslušenstvím), včetně příslušenství k dobrovolně uhrazeným částkám.
3. Napadeným rozsudkem okresní soud uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 4 065,20 Kč (cestovních náhrad) spolu s úrokem z prodlení od 23.10.2018 do zaplacení ve výši 8,5 % ročně a v téže výši úrok z prodlení z částky 113 392 Kč (zaplacené cestovné 4 492 Kč a náklady znaleckého posudku 108 900 Kč) za období od 23.10.2018 do 30.1.2019 a s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z částky 4 065,20 Kč od 23. 10. 2018 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok I.). Dále žalované uložil povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů vynaložených na obhajobu částku 130 964,30 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně jdoucím od 23.10.2018 do zaplacení (výrok III.) a na náhradě nemajetkové újmy částku 96 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně jdoucím od 23.10.2018 do zaplacení a úrok z prodlení v téže výši z uhrazené částky 104 000 Kč za období od 23.10.2018 do 30.1.2019 (výrok IV.), vždy do patnácti dnů od právní moci rozsudku. Žalobu zamítl toliko v rozsahu částky 4 508,20 Kč s příslušenstvím představující cestovní náhrady za cesty na porady s právníkem do Prahy dne 23.11.2016 a 11.1.2017 (výrok II.). O nákladech řízení rozhodl tak, že žalovaná je povinna nahradit žalobci částku 75 664,80 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce (výrok V.).
4. Soud vyšel ze zjištění, že usnesením ze dne 29.3.2011, č.j. KRPC-641/TČ-2010-020080, bylo policejním orgánem zahájeno trestní stíhání žalobce jako obviněného ze spáchání zvlášť závažného zločinu podvodu dle ust. § 209 odst. 1, 5 písm. a) trestního zákoníku. Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 2.10.2015, č.j. 17 T 13/2012-5321 byl žalobce (nepravomocně) odsouzen k trestu odnětí svobody na 5 let, trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních společnostech a družstvech v trvání 4 let a dále mu byla uložena povinnost nahradit poškozeným škodu způsobenou trestným činem v milionových výších. Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 20.11.2017, sp.zn. 6 To 78/2016

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Zimmelová.

byl žalobce zproštěn obžaloby, neboť odvolací soud shledal, že skutek, pro který byl žalobce trestně stíhán, se stal, ale není trestným činem. U jediného dílčího útoku původně stíhaného pokračujícího trestného činu podvodu bylo usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 20.11.2017, sp.zn. 6 To 78/2016 trestní stíhání žalobce zastaveno z důvodu promlčení. Žalobce byl v trestním řízení zastoupen obhájcem Mgr. Petrem Smejkaem, který žalobci vyúčtoval náklady na obhajobu dle advokátního tarifu (viz vyúčtování ze dne 7.1.2018) ve výši 131 518,30 Kč. Žalobce uvedenou částkou obhájce uhradil, jak vyplývá z potvrzení o úhradě obhajoby ze dne 7.1.2018. Žalobce k dopravě k úkonům trestního řízení použil osobní motorové vozidlo VW Touareg, RZ 3C2 1666, které bylo ve vlastnictví společnosti JH Cargo, s.r.o. Ta žalobci vyúčtovala náhradu cestovních výdajů spočívající ve spotřebovaných pohonných hmotách a v náhradě určené podle příslušných předpisů o cestovních náhradách v celkové výši 13 065,40 Kč, a to fakturou č. 18190004, k níž byl přiložen i rozpis jednotlivých cest. Předmětnou fakturu žalobce uhradil dne 14.4.2018, jak vyplynulo z faktury a daňového dokladu č. 18190004 a pokladního daňového dokladu č. 18 HP 00029. Z výslechu žalobce bylo dáno zjištěno, že probíhající trestní řízení dopadalo jak do oblasti jeho rodinného, tak pracovního života. Před zahájením trestního stíhání byl pozitivně vnímanou osobou v rámci občanského života i života pracovního, aktivně se podílel na sportovních aktivitách svých tří synů a byl činný i v rámci záležitostí města. V obchodních vztazích byl po zahájení trestního stíhání u svých obchodních partnerů veden k tomu, aby podepisoval prohlášení, že není odsouzen ani obžalován. V rámci rodinných vztahů došlo k rozkolu, dva synové se odstěhovali ze společného domu a manželství žalobce bylo před skončením trestního stíhání v červenci roku 2017 rozvedeno.

5. Po právní stránce soud při svém rozhodování aplikoval v odůvodnění blíže citovaná ustanovení „zákona“ a dospěl k závěru, že nezákonným rozhodnutím, v příčinné souvislosti s nímž vznikla žalobci újma, je usnesení o zahájení trestního stíhání. V situaci, kdy žalobce byl částí zproštěn podané obžaloby a částí bylo trestní stíhání zastaveno z důvodu promlčení, je dán odpovědnostní titul státu, žalovaná ostatně sama svou odpovědnost uznala. Žalobce svůj nárok v souladu s § 14 „zákona“ uplatnil nejprve u žalované (Ministerstva spravedlnosti) dopisem doručeným dne 20.4.2018, vzhledem k tomu, že v průběhu šestiměsíční lhůty nebyl jeho nárok uspokojen (ani projednán), uplatnil v souladu s ustanovením § 15 „zákona“ svůj nárok u soudu.
6. K jednotlivým nárokům uvedl soud následující: Žalobce se domáhal náhrady hotových výdajů, které byly představovány náklady na znalecký posudek a náklady na jeho cestovné. Žalovaná dobrovolně nahradila žalobci náklady vniklé v souvislosti s vypracováním znaleckého posudku (108 900 Kč) a částečně uspokojila i jeho nárok na úhradu cestovného. Rozporovala toliko přiznání náhrady za amortizaci použitého vozidla (částku 4 065,20 Kč) a dále cestovní náklady na cesty žalobce na poradu s právníkem dne 23.11.2016 a 11.1.2017 (částku 4 508,20 Kč). Vzhledem k tomu, že nebyla prokázána souvislost obou cest s jakýmkoliv úkonem obhájce Mgr. Smejka, byla žaloba v tomto rozsahu zamítnuta (výrok II.). Naopak (výrokem I.) bylo žalobci přiznáno právo na úhradu hotového výdaje v souvislosti s amortizací použitého vozidla (částka 4 065,20 Kč). Soud prvního stupně odkázal na rozhodovací praxi odvolacího soudu, dle které sazba základní náhrady představující opotřebení vozidla je hodnocena za hotový výdaj, jehož náhrada žalobci náleží, neboť není pochyb o tom, že realizovanými cestami (v souvislosti s trestním stíháním žalobce) bylo předmětné vozidlo opotřebováno, a toto opotřebení také žalobci naučtováno. K uplatněnému nároku na náhradu nákladů obhajoby soud uvedl, že výše těchto nákladů (po částečném zpětvzetí částky 554 Kč) nebyla mezi účastníky sporná, sporné mezi stranami bylo toliko, zda žalobce dostatečně vznik škody ve své majetkové sféře v podobě nákladů na obhajobu prokázal. Žalovaná se nespokojila s potvrzením o úhradě nákladů obhajoby vystaveným obhájcem dne 7.1.2018, soud tento důkaz pokládá za prohlášení věřitele o tom, že dluh byl uhrazen, jedná se o potvrzení zcela splňující podmínky ustanovení § 569 odst. 1 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. (který nutno na danou věc aplikovat vzhledem k tomu, že k vydání usnesení o zahájení trestního stíhání došlo za jeho účinnosti). V řízení bylo prokázáno, že došlo ke vzniku škody v majetkové

sféře žalobce zaplacením uvedené částky, proto tato byla k úhradě žalované uložena. K nároku na přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu ve výši 200 000 Kč soud uvedl, že v souladu se stanoviskem žalobce omluvu žalované spolu se zaplacením částky ve výši 104 000 Kč neshledává za přiměřené zadostiučinění. Uvedený nárok žalobce uplatnil v souladu s § 31a „zákona“, existence takového nároku nebyla mezi účastníky sporná, sporná zůstala toliko její výše. S odkazem na judikaturu vyšších soudů, konkrétně rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 2813/2011, při svých úvahách přihlížel k definovaným kritériím, tj. povaze trestní věci, a to zejména s ohledem na závažnost trestného činu kladeného osobě poškozeného za vinu a tomu odpovídající hrozbě trestního postihu a případného společenského odsouzení, k délce trestního řízení a k následkům způsobeným v osobnostní sféře poškozené osoby. V posuzovaném případě trestní stíhání žalobce trvalo 6 let a téměř 8 měsíců (od 29.3.2011 do 20.11.2017), kdy v průběhu této doby byl žalobce, byť nepravomocně, odsouzen k trestu odnětí svobody na dobu 5 let a k trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních společnostech a družstvech v trvání 4 let a byla mu uložena povinnost k náhradě škody ve výši nejméně 8 590 569,01 Kč. I když délku trestního stíhání vzhledem k obtížnosti a rozsahu dokazování nutno hodnotit za přiměřenou, soud přihlédl k tomu, že žalobce žil v Jindřichově Hradci, v jehož rámci se velmi rychle rozšířily informace o jeho trestním stíhání, toto souviselo navíc s podnikáním žalobce, takže mělo dopad na jeho podnikání jako zdroj jeho obživy. Žalobce se stranili známí, obchodní partneři v něj ztráceli důvěru a trestní stíhání mělo dopad i na jeho rodinný život, když se od něj začali odvracet i dva synové, kteří se odstěhovali ze společného domu, a v průběhu trestního řízení v červenci 2017 došlo k rozvodu manželství trvajícího 32 let. Příčiny rozvratu manželství žalobce dával do souvislosti s trestním stíháním, kdy k rozporům v rodině došlo i v souvislosti s tím, že za účelem záchrany společnosti investoval do ní 18 000 000 Kč z rodinných peněz. Nepravomocně uložený trest zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních společnostech a družstvech v trvání 4 let mohl mít zásadní dopad na budoucí výdělečnou činnost žalobce a tím negativní dopad na jeho psychický stav a osobnostní sféru. S těmito úvahami proto soud dospěl k závěru, že přiměřeným je zadostiučinění ve výši 200 000 Kč, 104 000 Kč již bylo žalovanou uhrazeno, proto byla zavázána k úhradě dalších 96 000 Kč. Žalobci přiznal i uplatňovaný úrok z prodlení z dlužných částek, a to ode dne následujícího po uplynutí šestiměsíční lhůty k plnění dané ustanovením § 15 „zákona“. O nákladech řízení rozhodl aplikací § 142 odst. 3 ve spojení s § 146 odst. 2 o.s.ř. s tím, že v průběhu řízení zaplacení částky 217 392 Kč bylo shledáno zaviněním žalované na zastavení řízení, ve zbytku měl žalobce převážný úspěch (neúspěch pouze v nepatrné části týkající se přiznání náhrady hotových výdajů). Žalobci proto bylo přiznáno právo na plnou náhradu nákladů řízení v celkové výši 75 664,80 Kč.

7. Proti tomuto rozsudku (a to vyjma zamítavého výroku II.) se odvolala žalovaná. Navrhuje změnu napadeného rozsudku, aby všechny výroky, v nichž bylo žalobě vyhověno, byly změněny tak, že i v této části bude žaloba zamítnuta a naopak žalované přiznáno právo na náhradu nákladů řízení. K jednotlivým nárokům argumentovala následovně: Amortizaci vozidla ve vlastnictví třetí osoby nelze podřadit pod pojem skutečné škody žalobce a tudíž ji považovat za účelně vynaložený náklad podle § 31 zákona. Jedná se o fiktivní částku sloužící pro účely účetnictví, jde o synonymum pro pojem odpis využívaný u většiny položek dlouhodobého majetku. Proto žalobci nelze přiznat nárok na zaplacení částky 4 065,20 Kč (výrok I.). Ohledně náhrady nákladů vynaložených na obhajobu dle názoru žalované žalobce neunesl důkazní břemeno a neprokázal, že náklady obhajoby jím byly skutečně zaplacené. Přitom za účinnosti občanského zákoníku 40/1964 Sb. musel být vznik škody v majetkové sféře prokázán, neboť škoda žalobci vznikne až vlastním zaplacením. K otázce výše nemajetkové újmy poukázala na to, že žalobce k prokázání její výše (nad rámec již poskytnutých 104 000 Kč) poskytl toliko důkaz svou vlastní výpovědí a rozsudkem o rozvodu manželství. Z toho nelze zjistit příčinu rozvratu manželství (a tím souvislost s nezákonným rozhodnutím), stejně tak nebyly prokázány tvrzené skutečnosti ohledně dehonestace a stigmatizace jeho osoby. Žalovaná nesouhlasí ani s rozhodnutím o nákladech řízení, kdy soud vycházel z nesprávné výše tarifní

hodnoty podle vyhlášky 177/1996 Sb. a nesprávně žalobci přiznal i náhradu odměny a režijní paušál za předžalobní výzvu k plnění, a to s odkazem na ustanovení § 31 odst. 4 „zákona“.

8. Žalobce navrhl potvrzení napadených výroků jako věcně správných. K přiznané náhradě za tzv. amortizaci vozidla poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích sp.zn. 22 Co 1489/2017, kde byl shodný nárok poškozenému přiznán a za lichou hodnotí argumentaci žalované o tom, že se jedná o daňový odpis. Naopak amortizace představuje náhradu mající oporu ve skutečné újmě související s užitím vozidla. Ke stavu vynaložených nákladů na obhajobu poukazuje na předložené potvrzení o jejich úhradě ze 7.1.2018 podepsané obhájcem žalobce, který obhajobu v trestním řízení vykonával. Tato kvittance splňuje podmínky § 569 odst. 1 občanského zákoníku 40/1964 Sb., jejím předložením žalobce prokázal vznik újmy ve své majetkové sféře. Za správnou považuje i úvahu o výši zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu s poukazem na délku trestního stíhání žalobce, jeho důvody (byl označen za podvodníka způsobujícího škodu v řádech desítek miliónů korun), což vedlo i k rozvodu manželství. Za správné považuje i rozhodnutí o nákladech řízení.
9. Odvolací soud po závěru o přípustnosti odvolání, podaného včas, účastníci řízení k takovému úkonu legitimovanou [kdy odvolatelka uplatnila odvolací důvod uvedený v § 205 odst. 2 písm. g) o.s.ř. a jsou splněny i další náležitosti odvolání a podmínky odvolacího řízení - § 205 odst. 1 a § 212a odst. 2 o.s.ř.], přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně v odvoláním napadených výrocích a dospěl k závěru o nedůvodnosti podaného odvolání (s výhradou rozhodnutí o nákladech řízení, jak uvedeno dále). Výrok II. odvoláním nenapadený zůstal nedotčen a nabyl samostatně právní moci (§ 206 o.s.ř.).
10. Odvolací soud se plně ztotožnil se závěry soudu prvního stupně (vážícími se k meritorním odvoláním dotčeným výrokům – viz výše), který prioritně respektoval ustálenou judikaturu vyšších soudů a správně dovedl, že v případě, kdy trestní stíhání neskončilo pravomocným odsouzením, je založena odpovědnost státu za způsobenou újmu „nezákonným“ rozhodnutím o zahájení trestního stíhání podle shora uvedeného „zákona“. Ostatně tento závěr nebyl účastníky zpochybnován, neboť žalovaná částečně v průběhu řízení nároky žalobce uspokojila.
11. Spornou (i v odvolacím řízení) zůstala nadále částka 130 964,30 Kč s přísl. nárokovaná žalobcem z titulu uhrazených nákladů obhajoby v trestním řízení. Žalovaná namítá, že v řízení nebyl prokázán úbytek v majetkové sféře žalobce, naopak odvolací soud se ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně o tom, že majetková újma žalobce byla v řízení prokázána potvrzením obhájce ze dne 7.1.2018, které bylo správně hodnoceno optikou z. 40/1964 Sb., jehož úpravu nutno s ohledem na datum vydání usnesení o zahájení trestního stíhání (29.3.2011) aplikovat (dnešní úprava zákonem č. 89/2012 Sb. dokonce za skutečnou škodu hodnotí pouhý vznik dluhu – viz § 2952). Není ani dle názoru odvolacího soudu důvodu zpochybnovat důkazní sílu předložené kvittance (podpořené tvrzením žalobce o zaplacení této částky) v situaci, kdy je nepochybné, že žalobce byl v trestním řízení zastoupen uvedeným obhájcem, vykonávajícím svou práci za úplatu (výše odměny nebyla žalovanou již zpochybnována).
12. Odvolací soud přisvědčil i závěru o důvodnosti žaloby v rozsahu částky 4 065,20 Kč představující „amortizaci“ žalobcem v rámci trestního řízení (k úkonům trestního řízení) používaného zapůjčeného vozidla. V této souvislosti je dle názoru odvolacího soudu nerozhodné, zda žalobou užitý pojem je či není (žalovanou namítaným) synonymem pro odpis majetku pro účely účetnictví, neboť je nepochybné, že žalobce uvedenou částku (v rámci úhrady „půjčovního“) uhradil, čímž došlo k újmě v jeho majetkové sféře a tím k vzniku skutečné škody. Vlastní (ne)účelnost zapůjčení vozidla nebyla žalovanou namítána, a prokázal-li žalobce v řízení (fakturou spolu s rozpisem jednotlivých jízd), že mu bylo v rámci úplaty za ně účtováno opotřebení použitého vozidla, jedná se i dle názoru odvolacího soudu o náklad vynaložený v souvislosti s vedeným trestním řízením. Jakkoli nutno přisvědčit žalované v argumentu, že byla pro tento výpočet použita pracovní právní

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Zimmelová.

úprava (použitím příslušných vyhlášek) přesto, že účastníci smlouvy nebyly v pracovněprávním vztahu, vyčíslená celková částka (s odkazem na jednotlivé položky, jak uvedeny na č.l. 66 spisu) slouží jako (kvantifikovaný) podklad pro volnou úvahu soudu. Odvolací soud (při aplikaci § 136 o.s.ř.) tuto hodnotí za odpovídající a přiměřenou obecně známému faktu, že každou jízdou dochází k opotřebení použitého automobilu, čímž nutno úplatu za toto opotřebení hodnotit za legitimně účtovanou a legitimně žalobcem hrazenou. Potřebné (bližší) dokazování k výši „skutečného“ opotřebení použitého vozidla přesahuje potřeby tohoto řízení (bylo by nepřiměřeně obtížné) a bylo by v rozporu se zásadou jeho ekonomie.

13. Za správný odvolací soud shledal i závěr o výši zadostiučinění za nemajetkovou újmu žalobce, které je odpovídající konkrétním zjištěním o dopadech probíhajícího trestního řízení (stíhání) do poměrů žalobce. Soud prvního stupně respektoval judikaturou vymezená kritéria (povahu trestní věci včetně druhu a výše hrozby trestního postihu a s tím související společenské odsouzení, délku trestního řízení a další následky v osobnostní sféře poškozeného) a správně akcentoval skutečnost, že trestní stíhání žalobce trvalo téměř 7 let, žalobce byl ohrožen vysokou trestní sazbou odnětí svobody, trestní stíhání mělo souvislosti s jeho podnikatelskou činností jako zdrojem obživy, na okresním městě, kdy dokonce došlo k jeho (nepravomocnému) odsouzení prvoinstančním soudem k nepodmíněnému trestu odnětí svobody 5 let a k trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních společnostech a družstvech v trvání 4 let spolu s uložením náhrady škody převyšující 8 500 000 Kč. Účastnickou výpověď žalobce (podpořenou rozvodovým rozsudkem) byl dále prokázán rozpad jeho manželství a ochladnutí vztahů s dětmi. Porovnáním s jinými odškodňovanými případy (při respektování individuality každé věci) je nutno (celkovou) částku 200 000 Kč hodnotit i dle názoru odvolacího soudu za přiměřenou negativním dopadům trestního řízení. S těmito úvahami proto odvolací soud, s odkazem na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí, napadené meritorní výroky jako věcně správné potvrdil postupem podle § 219 o.s.ř., včetně přiznaného příslušenství, proti jehož výši ani běhu odvolatelka ničeho v odvolání nenamítala.
14. Jediné výhrady odvolacího soudu směřují do výroku o nákladech řízení, kdy soud prvního stupně pochybil při jejich vyčíslení (je přitom nepochybné, že žalobci právo na jejich náhradu náleží podle § 142 odst. 3 o.s.ř., neboť jeho neúspěch v řízení je nutno hodnotit za nepatrný). V dané věci je tarifní hodnotou pro výpočet odměny advokáta za každý jednotlivý úkon právní služby podle § 12 odst. 3 vyhl. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, advokátního tarifu (dále jen „AT“), součet tarifních hodnot spojených věcí, tj. součet částky 50 000 Kč [vyplývající z § 9 odst. 4 písm. a) AT – k tomu možno odkázat na rozhodnutí NS 30 Cdo 3378/2013 či 30 Cdo 4552/2014] jako tarifní hodnoty z návrhu na náhradu nemajetkové újmy a částky 253 483,70 Kč náhrady majetkové újmy (u úkonů právní služby - převzetí zastoupení, předžalobní výzvy, žaloby a písemného podání z 8.2.2019) a dále součet tarifní hodnoty 50 000 Kč a 139 537,70 Kč náhrady majetkové újmy po částečném zpětvzetí žaloby (u úkonů právní služby – účast u jednání dne 8.4. a 13.5.2019). Z celkové tarifní hodnoty 303 483,70 Kč činí odměna za každý úkon 9 540 Kč (§ 7 AT), z tarifní hodnoty 189 537,70 Kč činí odměna za každý úkon 2 220 Kč. Náklady právního zastoupení žalobce tak činí 4 x 9 540 Kč + 2 x 2 200 Kč, k nimž náleží 6 režijních náhrad po 300 Kč (§ 13 odst. 3 AT), vše navýšené o 21% DPH (§ 137 odst. 3 o.s.ř.) celkem 53 724 Kč. K nim bylo přičteno 2 000 Kč zaplaceného soudního poplatku z žaloby. Celkových 55 724 Kč bylo cestou změny nákladového výroku podle § 220 o.s.ř. uloženo žalované k úhradě ve lhůtě v souladu s ust. § 160 odst. 1 o.s.ř. Žalobci, jak uvedeno výše, byla přiznána odměna právního zástupce i za úkon předžalobní výzvy [dopis ze 17.4.2018 (doručený žalované dne 20.4.2018)], kdy zdejší odvolací soud již judikoval (např. v rozhodnutí 8 Co 2495/2016 či 19 Co 1184/2016), že uplatnění nároku u Ministerstva spravedlnosti je možné v případě, že tento nárok nebyl ministerstvem uspokojen, považovat za výzvu k plnění ve smyslu ust. § 142a odst. 1 o.s.ř. a tím úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) AT, za něž žalobci náleží náhrada. Tato výzva byla řádně adresována a doručena žalované, lhůta k plnění vyplývala ze zákona a ze zákona vyplývá i možnost domáhat se náhrady

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Zimmelová.

škody u soudu v případě, že nárok nebude ve lhůtě šesti měsíců od uplatnění uspokojen. Ustanovením § 31 odst. 4 „zákona“ nelze dle názoru odvolacího soudu nahrazovat, resp. eliminovat občanským soudním řádem založené právo na rozsah nákladů řízení, jejichž náhrada přísluší úspěšnému účastníkovi soudního řízení. Zbývá pouze doplnit, že soudem prvního stupně aplikované rozhodnutí NS 25 Cdo 3974/2015 na danou věc dle názoru odvolacího soudu nedopadá, neboť se váže k případům, kdy je rozhodováno o nákladech řízení v případech, kdy rozhodnutí o výši plnění závisí na znaleckém posudku či úvaze soudu, v dané věci však bylo rozhodováno s úvahou, že žalobce měl ve věci úspěch, resp. pouze nepatrný neúspěch. Navíc, jak uvedeno shora, sazba odměny (vážící se k náhradě nemajetkové újmy) vyplývá z paušální tarifní hodnoty určené § 9 odst. 4 AT.

15. Výrok o nákladech odvolacího řízení vyplývá z ust. § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř., kdy v odvolacím řízení plně úspěšnému žalobci bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení představovaných náklady právního zastoupení. Ty sestávají z odměny advokáta za sepis vyjádření k odvolání a účast u jednání, vždy po 8 540 Kč (z punkta 185 029,50 Kč jako součtu 50 000 + 135 029,50 – viz výše), 2 režijních náhrad po 300 Kč a 21% DPH, celkem 21 392,80 Kč.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu ČR v Brně za podmínky, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Dovolání je nutno podat ve lhůtě 2 měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím Okresního soudu v Českých Budějovicích.

Toto rozhodnutí může být k návrhu vykonáno, nebude-li včas a dobrovolně splněno.

České Budějovice 26. září 2019

JUDr. Zuzana Völflová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Zimmelová.